

[Morten Lango.]

andet lovforslag, så jeg skal ikke her gå yderligere i detaljer.

Det andet forslag, forslaget til lov om handel med frø, såsæd, læggekartofler og planter, er til gengæld en omfattende sag. Det bygger i sine nødvendige bestemmelser på en lang række fællesskabsdirektiver, som vi allernådigst har fået lov til at studere i folketingssekretariatet. Det er jo, som man vil vide, en omfattende samling, og det er endda ikke de rigtige tekster, vi har fået, det er foreløbige oversættelser, de har ikke været gennemset af EF-eksperter, og hvad det er for andre borgere, der i fremtiden skal forberede vort arbejde, hvis vi skulle komme ind i den pågældende sammenslutning. Jeg synes, at vi meget nøje skal studere proceduren ved denne lejlighed, for den kan give anledning til, at selv de varmeste tilhængere af De europæiske Fællesskaber dog formodentlig får lidt bekymring for, hvorledes lovgivningsarbejdet skal foregå i fremtiden, hvis vi ikke bare simpelt hen vil ændre det til en slags tirsdagsforretning, således at vi, ligesom vi nu har spørgetid, måske om tirsdagen holdt et møde, som hed „godkendelse af EF-direktiver“. Det kunne vi selvfølgelig gøre.

Jeg må, hvad angår selve lovforslaget, bemærke, at det er en mærkelig blanding, ganske karakteristisk for Fællesskabernes regereri. Det går langt videre, end vi hidtil har syntes det var nødvendigt at gå i dansk lovgivning, og samtidig er bestemmelserne på en række områder mildere, end de er i de danske bestemmelser. Det synes, som om vi hidtil har koncentreret os om nogle forholdsvis faste og enkle bestemmelser på nogle bestemte områder, mens man i Fællesskaberne til gengæld spreder sig ud over et område, der er overordentlig bredt med en fed samling mere eller mindre siderige direktiver. Jeg må anse denne form for lovgivning for at være overordentlig uheldig, og jeg synes, at vi faktisk her har en glimrende lejlighed til at se, hvorledes dette fællesskabssystem virker. Det må dog være rart

at få at vide, hvad det betyder, når vi her får sådan en fortegnelse over de vigtigste rådsdirektiver vedrørende frø, såsæd, læggekartofler og planter. Det må vel betyde, at der også er nogle, der ikke er vigtige, de må jo også findes et eller andet sted. Dem skulle vi formodentlig også have en liste over, for at vi skal være fuldkomne, og det skal vi jo. Og endelig: det, at man laver sådan en liste over de vigtigste rådsdirektiver, betyder det, at de dermed har lovkraft, eller har de status som en ministeriel bekendtgørelse, er de en kongelig anordning, eller hvad status har de egentlig i det almindelige hierarki, vi arbejder med her i landet? Det er jo ikke noget, som bare er et bilag her, det må jo være noget, som har en eller anden status, og det er en af de ting, man må have gjort helt klart, inden vi går i gang med behandlingen af detaljerne i denne sag.

Dernæst kommer vi til den interessante oplysning, at alt dette efter min mening nytteløse arbejde også koster penge. Det koster efter de oplysninger, jeg kan se her, små 2 mill. kr. om året, og det er jo da og en slags håndøre, og det er noget, der skal belægge et område, som i sit økonomiske volumen ikke er enormt. Det er jo ikke en af de største poster på vores landbrugsområde. Jeg synes, at en administrationsomkostning på et par millioner kroner sådan lige på stedet skulle kunne skræmme en hel del. Jeg tror nok, at efterhånden som vi får set, hvad vi bliver påduttet af unødvendig administration, og hvad det kommer til at koste, så skal vi sende bud over til markedssekretariatet, så de kan få nogle nye tal ind i deres maskine, som hedder „fradrag i forventede gevinster på grund af overhåndtagende administration“, som for det første koster penge, og som derudover koster penge tre gange til i det omfang, den sinker og besværliggør ekspeditionen hos de folk, der skal underkaste sig alle disse regler.

Jeg synes, at dette lovforslag om handel med frø, såsæd, læggekartofler og planter skulle sendes ud til de forskellige studiekredse, der sidder og diskuterer EF. Jeg